

Ur Lucie-Christines andliga dagbok

15 augusti 1885. Jungfru Marias upptagning i himmelen. Sedan två dagar tillbaka befinner sig min själ ofta i kontemplation inför Gud omgiven av sina änglar, inför Jesus, änglarnas glädje. Det är mycket ljuvt och förunderligt detta skådande av det himmelska hovet. Kärleken som Gud uppfyller dessa saliga andeväsen med och den tillbedjan som dessa ägnar honom bildar ett utsägligt band, en andlig harmoni som själen uppfattar mycket bra även om den inte kan begripa den, och som den helt hänrycks och upptänds av. Det tycks den att dess fattiga lilla förmåga att tillbedja närs och förädlas genom denna kontakt med änglarna.

Före kommunionen i morse betraktade jag ännu en gång änglarna och såg i mitt inre hur de förde upp Maria till himlen. Vilken prakt! Det har uppstått en märkbar rörelse bland härskarorna av änglar. Glömska av sin natur överlägsenhet tävlar änglarna om att skynda en kvinna till mötes som de gör sig beredda att upphöja ovanför dem alla... Bege er då av, heliga härskara! För henne med er från jorden till himlen. Jag hör var och en av de himmelska körerna sjunga hennes lov och ge henne den hyllningsgärd som Gud anvisar i enlighet med deras särskilda egenskaper.

Rättfärdighetens och helighetens andeväsen, ropa ut denna ojämförliga kvinnas förtjänster! Kärlekens änglar, bär denna Moder ända fram till hennes Sons Hjärta för den eviga omfamningen! Detta är vad jag såg. - Sedan kom Jesus in i min själ genom kommunionen, och jag såg inte längre någonting utom honom ensam. Jag såg hans kärlek som åstadkommer all skönhet och all helighet hos Maria och änglarna. Jag såg hans oförlikneliga gudomliga skönhet, jag såg Guds dragningskraft i hans Ord, och, trots hänförelsen som min själ fått erfara inför den allraheligaste Guds Moder och de rena änglaväsendena, såg jag att skönheten hos varje skapat väsen förlorar sig i Guds skönhet. Som den helige François de Sales så utmärkt väl uttryckte det, bleknar och utplånas stjärnorna i solens ljus.